

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/65/2019
Identifikačné číslo spisu: 8018200079
Dátum vydania rozhodnutia: 28. februára 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:8018200079.2

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v právnych veciach žalobcu (kasačného sťažovateľa): Podtatranská hydina a.s., IČO: 31 651 682, so sídlom: Slavkovská cesta 54, Kežmarok, právne zastúpený: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., IČO: 51 003 848, so sídlom: Dunajská 32, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom: Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102306319/2017 zo 6. novembra 2017; a o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102306604/2017 zo 6. novembra 2017, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/8/2018-75 z 23. októbra 2018, ECLI:SK:KSPO:2018:8018200077.4; a o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/8/2018-91 z 5. decembra 2018, ECLI:SK:KSPO:2018:8018200079.4, takto

rozhodol:

I. Kasačné sťažnosti sa zamietajú.

II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačných konaní nepriznáva.

Odôvodnenie

I. Konanie pred orgánom verejnej správy

1. Rozhodnutím č. 102306319/2017 z 06.11.2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie 1“) žalovaný ako odvolací orgán podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Prešov (ďalej len „správca dane“) č. 104523147/2016 z 21.12.2012 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie 1“), ktorým správca dane určil sťažovateľovi za zdaňovacie obdobie marec 2012 rozdiel na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „daň“ alebo „DPH“) v sume 795.610,43 €. Správca dane neuznal odpočítanie dane z faktúr od dodávateľa Mirbes, s.r.o. (predtým s obchodným menom SEBRIM TRADE s.r.o., ďalej len „dodávateľ Mirbes“) za dodávky tovaru a služieb spojených s prepravou.

2. Žalovaný v preskúmananom rozhodnutí 1 uviedol, že dodávateľ Mirbes nebol skutočným nadobúdateľom intrakomunitárnych dodávok od dodávateľov z iných členských krajín, nenadobudol

právo nakladať s tovarom ako vlastník, nevykonával reálnu ekonomickú činnosť, vystupoval ako nárazník a deklarované obchody mali jediný účel, a to znižovanie daňovej povinnosti sťažovateľa v podobe odpočtu DPH, a teda deklarované obchody sú poznačené podvodom, pričom daň nebola nikdy odvedená do štátneho rozpočtu. Sťažovateľ mal podľa žalovaného vedomosť o týchto transakciách a priamo sa na nich podieľal tým, že v mene dodávateľa Mirbes ich dojednával a vykonával. Žalovaný mal za preukázané, že sťažovateľ si v príslušnom zdaňovacom období neoprávnene odpočítal daň na vstupe na základe dodávateľských faktúr vystavených v mene dodávateľa Mirbes, čím porušil § 49 ods. 1, 49 ods. 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 písm. a/ v nadväznosti na § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“).

3. Rozhodnutím č. 102306604/2017 z 06.11.2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie 2“, spolu s preskúmaným rozhodnutím 1 aj „preskúmané rozhodnutia“) žalovaný ako odvolací orgán podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil rozhodnutie správca dane č. 104523042/2016 z 21.12.2016 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie 2“), ktorým správca dane určil sťažovateľovi za zdaňovacie obdobie apríl 2012 rozdiel na DPH v sume 271.062,95 €. Správca dane neuznal odpočítanie dane z faktúr od dodávateľa Mirbes za dodávky tovaru a služieb spojených s prepravou, a od dodávateľa SLOVAKIA FARMA s. r. o. (ďalej len „dodávateľ SLOVAKIA FARMA“, spolu s dodávateľom Mirbes aj „označení dodávateľa“) za nákup tovaru a prepravu tovaru. Žalovaný dospel v podstate k rovnakým záverom ako pri preskúmanom rozhodnutí 1, ale tu svoje závery rozšíril aj na dodávateľa SLOVAKIA FARMA.

II. Konanie pred správny súdom

4. Sťažovateľovu správnu žalobu proti preskúmanému rozhodnutiu 1 zamietol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „S.s.p.“) rozsudkom č. k. 2S/8/2018-75 z 23.10.2018, ECLI:SK:KSPO:2018:8018200077.4 (ďalej len „napadnutý rozsudok 1“).

5. Sťažovateľovu správnu žalobu proti preskúmanému rozhodnutiu 2 zamietol krajský súd podľa § 190 S.s.p. rozsudkom č. k. 3S/8/2018-91 z 05.12.2018, ECLI:SK:KSPO:2018:8018200079.4 (ďalej len „napadnutý rozsudok 2“, spolu s napadnutým rozsudkom 1 aj „napadnuté rozsudky“).

6. V napadnutých rozsudkoch krajský súd nevyhovel námietkam sťažovateľa o prekročení zákonom stanovenej lehoty na vykonanie daňovej kontroly, poukazujúc aj na jej prerušenie kvôli medzinárodnej výmene informácií (ďalej aj „MVI“), ktorú považoval za objektívnu skutočnosť a nevidel v tomto smere porušenie sťažovateľových práv. Správny súd odmietol aj tvrdenie sťažovateľa, že za nepriznaním odpočítania dane je len nekontaktosť dodávateľa Mirbes.

7. V napadnutom rozsudku 1 ďalej správny súd poukazoval na skutkové zistenia finančných orgánov, okrem iného na nesplnenie daňových povinností zo strany dodávateľa Mirbes, chýbajúce účtovné závierky, dispozičné oprávnenie k jeho účtom vystavené pre štatutárneho zástupcu sťažovateľa, návrh na zrušenie tohto dodávateľa z augusta 2012, čo spolu s inými zisteniami viedlo k záveru, že dodávateľ Mirbes nevykonával ekonomickú činnosť. Správny súd rovnako nevyhovel námietke o nedostatočnom vysporiadaní sa so svedectvom pani M. S., ktorá mala konať za dodávateľa Mirbes. Súd vychádzal aj zo zistení, že so subjektami, od ktorých nadobudli tovar označení dodávateľa sťažovateľa, konali S. K. H. a S. Z. (osoby prepojené na sťažovateľa - štatutár, zamestnanec).

8. K ďalším námietkam sťažovateľa správny súd uviedol, že o úkonoch v súvislosti so svedectvom pani S. správca dane sťažovateľa riadne upovedomoval. Správny súd nevidel ani tvrdené pochybenia pri hodnotení dôkazov či porušenie princípu dvojinstančnosti konania. Napokon správny súd zopakoval už štandardné vysvetlenie o rozložení dôkazného bremena a následkoch jeho neunesenia.

9. V napadnutom rozsudku 2 správny súd rovnako poukazoval na vyššie uvedené čiastkové zistenia a súhlasil so žalovaným v tom, že preukazujú vedomosť sťažovateľa o obchodných transakciách označených dodávateľov so zahraničnými dodávateľmi, ktoré boli poznačené podvodom. Tieto zistenia dal do súvisu s ním citovanou judikatúrou Súdneho dvora EÚ. V ďalšom správny súd v podstate zopakoval vyššie uvedenú argumentáciu z napadnutého rozsudku 1.

III. Kasačné sťažnosti, vyjadrenia k nim, návrh sťažovateľa na začatie ďalšieho konania o prejudiciálnych otázkach

10. Sťažovateľ zastúpený advokátom podal (z hľadiska kvantity rozsiahle) kasačné sťažnosti, pričom v oboch sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci správneému súdu na ďalšie konanie; alternatívne zrušenia preskúmaného rozhodnutia a prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci správcovi dane.

11. Obe kasačné sťažnosti obsahovali rozsiahle prakticky totožné state, preto kasačný súd uvádza najprv tento spoločný obsah. Sťažovateľ sťažnostné body podradil pod § 440 ods. 1 písm. f/, písm. g/, písm. h/ S.s.p.

12. Sťažovateľ tvrdil, že preskúmané rozhodnutia sú pre nedostatočné odôvodnenie nepreskúmateľné a vytýkal správneému súdu, že sa tým podrobnejšie nezaoberal. Namietal, že neboli uvedené a vyhodnotené jednotlivé dôkazy, nekonalo sa o namietanom vadnom procesnom postupe a o nezákonom dôkaze a odôvodnenia rozsudkov obsahovali len skutkový opis a konštrukcie prebraté od žalovaného.

13. Sťažovateľ citoval európsku judikatúru (najmä rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veciach C-255/02 Halifax, C-439/04 a C-440/04 Kittel, C-80/11 a C-1425/11 Mahagében Kft a Péter Dávid a ďalšie) a bez náznaku súvislosti s prejednávateľnými vecami tvrdil, že dodatočne preukázal svoj nárok a krajský súd na túto judikatúru neprihliadol a nepochopil podnikateľské postupy a štandardy.

14. Sťažovateľ spochybnil samotnú daňovú kontrolu tvrdiac, že pre ňu chýbal špecifikovaný dôvod, neboli vyhodnotené predložené doklady, správca dane podľa neho nepreukázal ich nepravdivosť, len spochybňoval v nich uvedené skutočnosti. Tvrdil, že nebolo vykonané náležité dokazovanie a úkony boli selektívne, aby vzbudili dojem nesplnenia jeho zákonných povinností. Rozhodnutia boli podľa jeho názoru postavené na domnienkach, nepreukázaných tvrdeniach a nepodložených argumentoch. Namietal spôsob vyhodnocovania dôkazov voľnou úvahou a tvrdil, že rozhodnutia vychádzali z nedostatočne zisteného skutkového stavu.

15. Ďalej vyčítal finančným orgánom akúsi predpojatosť, keď na sťažovateľa hľadeli ako na právoplatne odsúdeného páchatel'a trestného činu daňového podvodu. Opakovane namietal, že súd sa sám nevysporiadal s podstatnými žalobnými námietkami a argumentáciou zo žaloby, čím je napadnutý rozsudok podľa jeho mienky nepreskúmateľný.

16. Osobitne sa sťažovateľ venoval opakovanému argumentácii zo správnej žaloby o nedodržaní zákonnej jednoročnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly, pričom zvlášť namietal proti dĺžke trvania jej prerušenia kvôli MVI po uplynutí trojmesačnej lehoty na vykonanie MVI podľa európskeho práva. Namietal, že išlo o neproporcionálny a formalistický postup. Na takto (podľa neho nezákonne) získané dôkazy potom podľa sťažovateľa nebolo možné prihliadať.

17. Kasačnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku 2 sťažovateľ rozšíril o argumentáciu proti záveru krajského súdu, že označení dodávateľa neboli vlastníkami tovaru. Doplnil tiež námietky proti vyhodnoteniu výpovedí svedkyne S. tvrdiac, že finančné orgány neprihliadali na jej prvotné výpovede, ale len na jej výpovede z obdobia jej trestného stíhania, pričom spochybňoval jej hodnovernosť. V tejto súvislosti tvrdil, že nečinnosť dodávateľa Mirbes sa týka obdobia, kedy už s ním nespolupracoval.

18. K spolupráci s označenými dodávateľmi tiež uviedol, že vystavovanie dokladov za nich osobami prepojenými so sťažovateľom sa uskutočňovalo v záujme predchádzania prípadným reklamáciám. Nesúhlasil so závermi o nedostatočnom personálnom a materiálnom podklade podnikania týchto dodávateľov, ani s používaním pojmov ako „nárazník“, „známky účelovosti s cieľom získania daňovej výhody“, „účelové vystavovanie faktúr“ zo strany žalovaného. Do druhej kasačnej sťažnosti sťažovateľ pridal aj argumentáciu o nedostatkoch v doručovaní (s. 24 a nasl.).

19. Žalovaný sa k oboj kasačným sťažnostiam vyjadril v tom zmysle, že s argumentáciou sťažovateľa sa vysporiadal v preskúmaných rozhodnutiach i vo vyjadreniach k správneým žalobám. Kasačné sťažnosti navrhol zamietnuť.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu uzneseniami sp. zn. 1Sžfk/16/2019 z 04.05.2020 a 6Sžfk/65/2019 z 15.10.2020 prerušil konania o kasačných sťažnostiach z dôvodu, že iný senát najvyššieho súdu predložil v obdobnej právnej veci Súdneému dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, týkajúcu sa v podstate plynutia lehôt na vykonanie MVI a ich vzťahu k daňovej kontrole, čo robil sporným aj sťažovateľ v súdnej veci.

21. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, na ktorý prešla od 01.08.2021 právomoc a príslušnosť na konanie o kasačných sťažnostiach, po rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie rozsudkom vo

ceci C-186/20 z 30.09.2021, ECLI:EU:C:2021:786 o uvedenej prejudiciálnej otázke, uznesením sp. zn. 1Sžfk/16/2019, 6Sžfk/65/2019 z 15.01.2022 rozhodol o pokračovaní v oboch konaniach, a zároveň ich spojil na spoločné konanie.

22. Sťažovateľ podaním zo 14.02.2022 navrhol, aby kasačný súd podal ďalší návrh na konanie o prejudiciálnej otázke. Tvrdil, že rozhodnutie Súdneho dvora neodpovedá na položené otázky, a spochybňoval jeho závery. Žiadal, aby boli Súdnemu dvoru položené nasledovné otázky:

- Lehoty uvedené v čl. 10 Nariadenia 904/2010 majú pre žiadaný orgán záväzný charakter alebo odporúčací charakter?

- V prípade, ak žiadaný a žiadajúci orgán neaplikujú postup v zmysle čl. 11 a čl. 12 Nariadenia 904/2010, je povinný žiadaný orgán poskytnúť informácie výhradne v lehote uvedenej v čl. 10 Nariadenia 904/2010?

- V prípade, ak žiadaný orgán a žiadajúci orgán uzavru osobitnú dohodu v zmysle čl. 11 Nariadenia 904/2010, môžu lehotu na poskytnutie informácií predĺžiť o ľubovoľnú lehotu alebo len o lehotu definovanú v čl. 10 Nariadenia 904/2010?

- Je možné charakterizovať nedodržanie lehôt uvedených v čl. 10 Nariadenia 904/2010 a súčasné neuzavretie osobitnej dohody medzi žiadaným a žiadajúcim orgánom o predĺžení lehoty na poskytnutie informácií v zmysle čl. 11 Nariadenia 904/2010 za porušenie Nariadenia 904/2010?

- Je možné charakterizovať nedodržanie lehôt uvedených v čl. 10 Nariadenia 904/2010 a súčasné neinformovanie žiadajúceho orgánu o nemožnosti odpovedať na žiadosť v stanovenej lehote v zmysle čl. 12 Nariadenia 904/2010 za porušenie Nariadenia 904/2010?

- V prípade, ak žiadaný orgán prekročí odlišnú lehotu dohodnutú na základe dohody v zmysle čl. 11 Nariadenia 904/2010, takéto prekročenie je možné považovať za porušenie Nariadenia 904/2010?

IV. Výber z relevantnej právnej úpravy

Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

Podľa § 61 ods. 1 písm. b/ Daňového poriadku správca dane daňové konanie môže prerušiť, ak sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia alebo je potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu.

Podľa § 61 ods. 4 Daňového poriadku správca dane pokračuje v daňovom konaní z vlastného podnetu alebo na podnet účastníka daňového konania, ak pominuli dôvody, pre ktoré sa konanie prerušilo, alebo ak uplynula lehota uvedená v odseku 2. Pokračovanie v daňovom konaní správca dane písomne oznámi účastníkom konania.

Podľa § 61 ods. 5 Daňového poriadku ak je daňové konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú.

V. Právne závery kasačného súdu

23. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“), na ktorý prešiel výkon súdnictva aj vo veciach kasačných sťažností, v ktorých bol do 31.07.2021 príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 11 písm. h/ S.s.p.), preskúmal rozsudky správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačné sťažnosti boli podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutia, proti ktorým je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačné sťažnosti sú nedôvodné a preto ich podľa § 461 S.s.p. zamietol.

24. Sťažnostné body kasačnej sťažnosti sa dajú rozdeliť do viacerých okruhov. Sťažovateľ najprv tvrdil, že krajský súd v napadnutých rozsudkoch neuvádzal vlastné úvahy, a neodpovedal na jeho podstatné námietky. Rozsudky dokonca považoval za nepreskúmateľné. Ďalej mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, najmä pokiaľ išlo o rozloženie dôkazného bremena a jeho unesenie; táto námietka sa týkala aj posúdenia postupu žalovaného a správcu dane, osobitne pokiaľ ide o priebeh daňovej kontroly a jej prerušenia. Napokon sa sťažovateľ domáhal záveru, že krajský súd nerešpektoval aplikovateľnú skoršiu judikatúru.

25. Kasačný súd konštatuje, že sťažovateľ síce podal rozsiahle kasačné sťažnosti, ale ich obsah bol na mnohých miestach neurčitý a so súdenými vecami až zjavne nesúvisiaci (napríklad citácie zo Správneho poriadku). Kasačný súd sa nemohol zaoberať vágne formulovanými generálnymi ponosami sťažovateľa, že sa jeho námietkami nezaoberal správny súd. Bez konkretizácie námietok, na ktoré sťažovateľ nedostal dostatočnú odpoveď, nie je možné posúdiť, či je toto tvrdenie opodstatnené a či došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. To isté sa týka aj všeobecného konštatovania o nedostatočne zistenom skutkovom stave či nezaoberaní sa dôkazmi. Kasačná sťažnosť musí byť naformulovaná dostatočne konkrétne, pretože kasačnému súdu nepatrí úloha namiesto sťažovateľa vyhľadávať možné porušenia zákona zo strany správneho súdu. V kasačnom konaní majú účastníci rovné postavenie a súd je oprávnený preskúmať rozsudok krajského súdu len v rozsahu sťažnostných bodov (§ 5 ods. 9 veta prvá, § 453 ods. 2 S.s.p.). Vychádzajúc zo sťažnostných bodov vymedzených v kasačnej sťažnosti kasačný súd nevidel nedostatky v odôvodnení rozsudkov krajského súdu, ktorý sa aj napriek vágnosti a nekonkrétnosti samotných žalôb zodpovedne venoval všetkým žalobným bodom.

26. V sťažnostných bodoch uvedených vyššie v bode 18, ktoré neboli obsahom žaloby, videl kasačný súd neprípustnú novotu (§ 439 ods. 3 písm. b/ S.s.p.), preto im ani nevenoval bližšiu pozornosť. Kasačný súd len poznamenáva, že reakcia správneho súdu na námietky proti vyhodnoteniam svedeckých výpovedí svedkyne S. sa mu javí ako primeraná a zrozumiteľná.

27. K sťažnostnému bodu týkajúcemu sa namietaného nedodržania zákonnej lehoty pre trvanie daňovej kontroly kasačný súd tak ako krajský súd upozorňuje na rozhodnutie správcu dane z 12.11.2013, ktorým podľa § 61 ods. 1 písm. b/ Daňového poriadku prerušil predmetnú daňovú kontrolu odo dňa 22.11.2013 a inicioval konanie podľa čl. 7 Nariadenia Rady č. 2010/904/ES o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti DPH vo veci medzinárodnej výmeny informácií za účelom preverenia dodávok tovaru a služieb posudzovaných v rámci daňovej kontroly. Listom z 26.02.2015 oznámil správca dane daňovému subjektu, že prerušená daňová kontrola pokračovala dňom 26.02.2015, kedy pominuli dôvody prerušenia. Skutočnosť, že trojmesačná lehota na vybavenie žiadosti o MVI bola dožiadanou stranou prekročená, nemá vplyv na zákonnosť prerušenia konania podľa § 61 ods. 1 Daňového poriadku, ani na skutočnosť, že lehota na vykonanie daňovej kontroly počas prerušenia konania v zmysle § 61 ods. 5 Daňového poriadku neplynula. Záver krajského súdu, že v prejednávacom prípade nedošlo k prekročeniu maximálnej jednoročnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly, je preto podľa názoru kasačného súdu správny. V tomto zmysle nedošlo ani k porušeniu zásady proporcionality, čo vyplýva aj z úvah krajského súdu v napadnutom rozsudku 1 (body 57-59) a v napadnutom rozsudku 2 (body 57-75), s ktorými sa kasačný súd stotožňuje.

28. Kasačný súd v tejto súvislosti tiež dáva do pozornosti rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-186/20 HYDINA SK s.r.o. z 30.09.2021, ECLI:EU:C:2021:786, pričom rozhodovanie o tejto prejudiciálnej otázke bolo aj dôvodom prerušenia konania v súdených veciach. Súdny dvor Európskej únie dal na otázky položené Najvyšším súdom Slovenskej republiky odpoveď: „Článok 10 nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010 zo 7. októbra 2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty v spojení s jeho odôvodnením 25 sa má vykladať v tom zmysle, že nestanovuje lehoty, ktorých prekročenie môže ovplyvniť zákonnosť prerušenia daňovej kontroly stanoveného právom žiadajúceho členského štátu dovedy, kým žiadaný členský štát neposkytne informácie požadované v rámci mechanizmu administratívnej spolupráce stanoveného týmto nariadením.“ Kasačný súd odkazuje na tento výklad nariadenia, ktorý považuje za záväzný z dôvodu príslušnej právomoci Súdneho dvora. Kasačný súd tým má za zodpovedanú argumentáciu sťažovateľa o porušovaní lehôt na vykonanie MVI stanovených európskym právom, čo malo podľa neho spôsobiť nezákonnosť daňovej kontroly a jej výstupov kvôli jej nezákonnému prerušeniu. Kasačný súd preto nevidí ani dôvod iniciovať ďalšie konanie o prejudiciálnych otázkach, ako to navrhol sťažovateľ, keď výklad Súdneho dvora je dostatočným základom na posúdenie dotknutého sťažnostného bodu.

29. Sťažovateľova námietka proti jeho zaťažovaniu dôkazným bremenom je nedôvodná už z dôvodu jeho mylnej predstavy o tom, že správca dane nemôže pri vyhodnocovaní preukaznosti dokladov vychádzať z odôvodnených pochybností (k tomu postačí odkázať na odôvodnenia napadnutých rozsudkov, ale aj bohatú judikatúru kasačného súdu, napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžfk/40/2017, 4Sžfk/38/2017, 1Sžfk/1/2017, 6Sžfk/43/2017, 1Sžf/82/2016, 1Sžfk/49/2017). V okolnostiach súdených vecí je najmä zrejmé, že správca dane vykonal dostatočné dokazovanie a urobil spolu so žalovaným dôkladné vyhodnotenie dôkazov. Za pozornosť stojí, že preskúmané rozhodnutia nestoja iba na závere o spochybnení predložených dôkazov, ale žalovaný (i krajský súd) dospel priamo k odôvodneným záverom o tom, že deklarované obchody niesli znaky podvodných transakcií. Zistené okolnosti totiž jednoznačne podporujú čiastkový záver žalovaného, s ktorým sa stotožnil i krajský súd, že označení dodávateľa plnili funkciu „nárazníka“, ktorý umožnil sťažovateľovi profitovať z daňovej výhody vo forme odpočítania dodávateľom neodvedenej dane, pričom deklarovaní dodávateľa nevykonávali skutočnú ekonomickú činnosť, a podľa správneho súdu ani nenadobudli tovar a tento nedodali sťažovateľovi. Kasačný súd poznamenáva, že aj keď sťažovateľ citoval európsku judikatúru k problematike daňového podvodu (hoci bezprostredným dôvodom na nepriznanie odpočítania bolo nesplnenie hmotnoprávnej podmienky dodávateľského vzťahu podľa zákona o DPH) tvrdiac, že dôkazné bremeno leží na žalovanom, nijako tým nespochybnil závery z preskúmaných rozhodnutí, pretože tie sú podložené práve dôkazmi a ich vyhodnotením.

30. Ďalej v tejto súvislosti kasačný súd poznamenáva, že aj keby žalovaný uznal, že označení dodávateľa naozaj tovar sťažovateľovi dodali, závery o podvodnom charaktere týchto obchodov by práve v zmysle judikatúry vnesenej samotným sťažovateľom postačovali na nepriznanie práva na odpočítanie dane z dôvodu účasti na daňovom podvode. Zo zistení, ako v rozhodnutiach popísaná spleť spriaznených firiem vykazovala vzájomné obchody s tovarom (najmä hydinou), pričom pracovníci sťažovateľa sa podieľali na vyhotovovaní sporných objednávok či faktúr, a štatutárny zástupca sťažovateľa dokonca aj nakladal s prostriedkami na účtoch dodávateľa Mirbes, je pri neodvedení DPH a neplnení si ďalších štandardných fiškálnych povinností týmto dodávateľom namieste práve záver o sťažovateľovej vedomej účasti na daňovom podvode (ak nie priamo o jeho organizovaní). Námietky, že sťažovateľ nezodpovedá za neodvedenie dane dodávateľom, sú tak v okolnostiach súdených vecí irelevantné. Tu môže sťažovateľ hľadať aj odpoveď na námietky o nepochopení charakteru ich podnikateľskej spolupráce.

31. K námietke sťažovateľa, že začatie daňovej kontroly musí byť odôvodnené konkrétnymi skutočnosťami, kasačný súd uvádza, že takéto pravidlo z Daňového poriadku ani judikatúry nevyplýva, s výnimkou opakovanej daňovej kontroly podľa § 44 ods. 4 Daňového poriadku.

32. Námietky spochybňujúce nestrannosť finančných orgánov a tvrdiace, že kriminalizujú sťažovateľa, považoval kasačný súd za nepodložené. Je prirodzené, že keď zistený skutkový stav poukazuje na podvodné konanie spojené s nedovoleným daňovým únikom, tak z tohto zistenia správny orgán aj vychádza (pozri vyššie o dôvode pre nepriznanie odpočítania dane pri účasti na daňovom podvode), a nemusí čakať na prípadné trestné konanie. Kasačný súd poznamenáva, že pojem účasti na daňovom podvode v zmysle európskej judikatúry nie je totožný s daňovým podvodom podľa trestného práva Slovenskej republiky.

33. Kasačný súd teda uzatvára, že ho sťažnostné body nepresvedčili o nezákonnosti napadnutých rozsudkov, preto konštatuje, že kasačné sťažnosti boli nedôvodné a bolo ich treba zamietnuť.

34. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačných konaniach mu nepriznal právo na náhradu trov; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 S.s.p.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

